

KINNERET VOOR EN NA DE ZELFMOORDAANSLAG.

'To the Terrorist'

Think about me having
a father and mother
And a little brother and a sister
just like you.

Think about how happy they were
when I was born
and how they
wanted only the
best for me
just like you.

Think that somewhere in the world
love and a family await me
just like you.

Think about all that -
before you blow yourself up.

© By **Nava Semel**, from 'The Courage to be Afraid'
(poetry book for children)

NAVA SEMEL IS EEN BEKEND ISRAELISCHE SCHRIJFSTER DIE INTERNATIONAAL VEEL BOEKEN VOOR JONG EN OUD HEEFT GEPUBLISEERD. IN HAAR WERK HOUDT ZE ZICH VOORAL BEZIG MET DE HOLOCAUST, DE TWEDE GENERATIE EN HET ISRAELISCH-PALESTIJNS CONFLICT.

DE STRIJD NÁ DE AANSLAG

De mooie, jonge Kinneret Chaja Boosany raakte in 2002 zwaargewond bij een zelfmoordaanslag in Tel Aviv. Vier maanden lang lag ze in coma en vochten de artsen voor haar leven. Haar lichaam was voor 80 procent verbrand, de vingers van haar linkerhand werden gedeeltelijk geamputeerd, ze had nog maar één long en licht in één oog. Maar Kinneret ontwaakte en ze had slechts één doel voor ogen: weer een zo normaal mogelijk leven opbouwen. Fotografe en filmmaakster Shirley Barenholz volgde haar gedurende vier jaar tijdens haar revalidatieproces en schreef dit verslag. Kinneret: "Het enige wat ik wil is weer normaal zijn."

tekst en fotografie **Shirley Barenholz**

JAFFA, DE MOEDER VAN KINNERET, VERZORGT HAAR DOCHTER DAG EN NACHT. HAAR BAAN IS ZE KWIJT, OMDAT HAAR BAAS GEEN BEGRIP HEEFT VOOR DE SITUATIE. OOK BINNEN HET GEZIN LEIDT HET TOT SPANNINGEN. NIET ALLEEN RAKEN DE OVERLEVENDEN VAN EEN ZELFMOORDAANSLAG AL GAUW NA DE NIEUWSFEITEN IN DE VERGETELHEID, MAAR MEN IS ZICH ER VAAK OOK NIET VAN BEWUST WAT VOOR CONSEQUENTIES HET DRAMA HEEFT VOOR DE FAMILIE EN VRIENDEN, ZOWEL EMOTIONEEL ALS FINANCIËEL.

Het gebeurde op 30 maart 2002, slechts drie dagen na de grote en verschrikkelijke zelfmoordaanslag op het Parkhotel in Netanya. Alleen de directbetrokkenen en hun familie en vrienden kunnen zich nog de precieze details van deze specifieke zelfmoordaanslag herinneren. In deze periode waren het er zo veel die elkaar in rap tempo opvolgden. Zelfs de Israëlische journalisten hadden moeite de verschillende gebeurtenissen en de details uit elkaar te houden. Deze bewuste avond stapte een Palestijnse zelfmoordenaar My Coffeeshop op Allenby straat in Tel Aviv binnen. Hij ging rustig aan de bar zitten en bestelde een kopje koffie. Enkele seconden later, toen Kinneret zich omdraaide om zijn bestelling klaar te maken, blies hij zichzelf op. Het trieste resultaat: één dode en 29 gewonden, waaronder een aantal in zeer kritieke toestand.

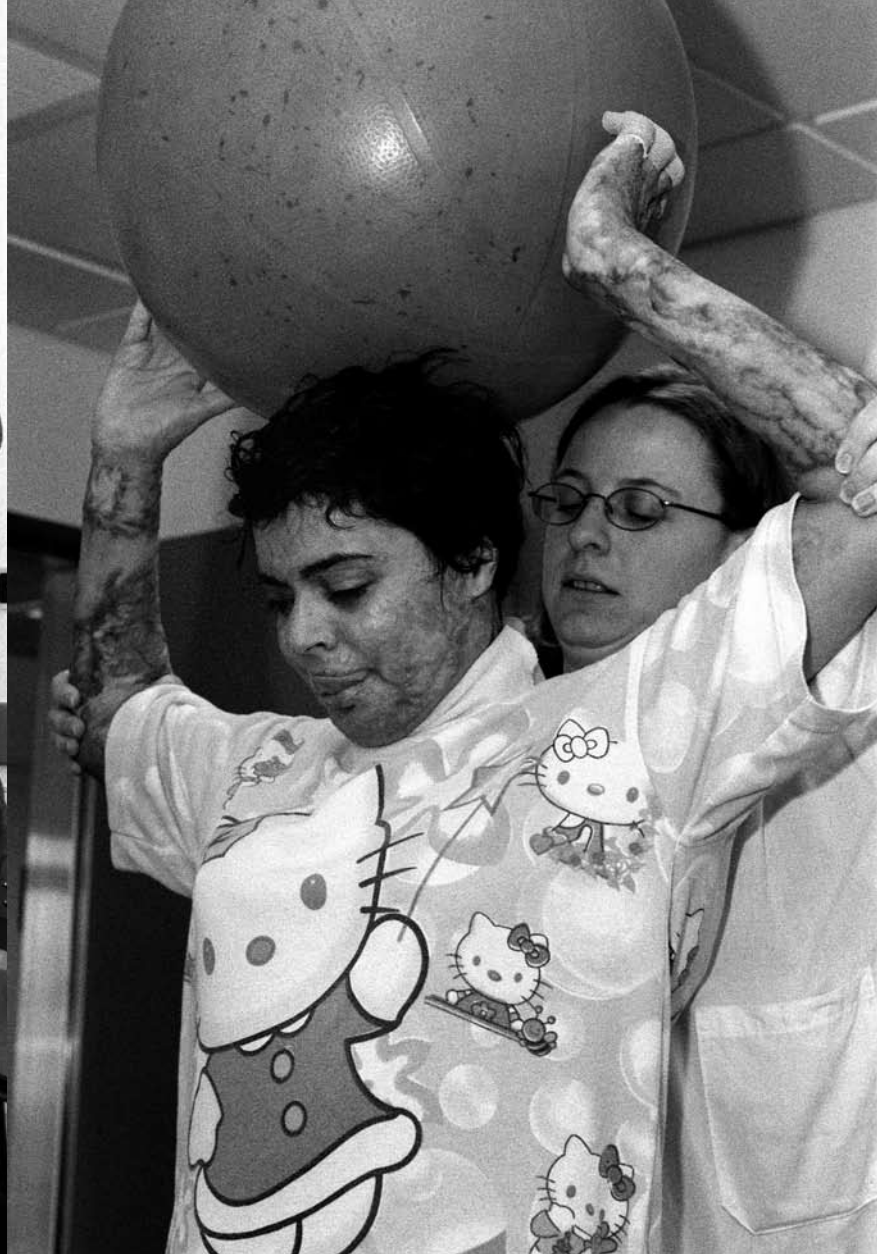

KINNERET PROBEERT TE ONTSPANNEN TIJDENS ÉÉN VAN DE VELE BEHANDELINGEN.

De toen 23-jarige Kinneret, jongste van drie zussen uit Petach Tikva, had dat jaar haar studie reflexiologie aan de universiteit van Tel Aviv onderbroken, om samen met haar vriend Tal wat meer en intenser van het leven te genieten. Ze hield van dansen en uitgaan, de zon en de zee, ze leefde bij de dag en bekommerde zich niet echt om de politieke situatie en het toenemende geweld. Met het geld dat ze verdiende in My Coffeeshop kon ze de huur en haar benodigde boodschappen betalen. En dat was voorlopig genoeg. Die bewuste avond hoefde ze eigenlijk ook niet te werken. Een zieke collega had haar gevraagd om voor haar in te vallen. Het was haar lotsbestemming, zoals ze zelf later beaamde. De explosie tezamen met de alcohol, die rijkelijk tegen de muur achter haar was uitgesteld, zette Kinneret in lichterlaaie.

TAL HELPT KINNERET HAAR SPECIALE STRETCH-VERBAND AAN TE DOEN.

KINNERET TRAJT ELKE DAG MET DE FYSIO-THERAPEUTE. EEN HOOP HANDELINGEN DIE VOORDIEN ZO VANZELFSPREKEND WAREN, MOET ZE NU WEER OPNIEUW ONDER DE KNIE KRIJGEN.

GELUK

Zeven maanden later ontmoet ik Kinneret voor het eerst in het revalidatiecentrum van Sheba ziekenhuis, vlakbij Ramat Gan. Haar ontwapenende glimlach onthult meteen een innerlijke schoonheid die door al haar littekens en verwondingen heen lijkt te schijnen. Ze praat zachtjes: “Ik ben herboren en God heeft me voor de tweede keer het leven geschonken. Ik heb écht heel veel geluk gehad; ik heb tenminste mijn beide armen en benen nog en ik kan nog met één oog zien. Er zitten hier vrienden van mij die er zoveel slechter aan toe zijn. Ik ben ook gezegend met veel liefde en een warme familie en een groep goede vrienden. Vooral mijn moeder en mijn vriend Tal hebben me hier doorheen geholpen en hebben me geen seconde alleen gelaten.”

Ze schuifelt langzaam verder door de lange gang op weg naar haar volgende therapie sessie. Bij iedere kamer met openstaan-

de deur steekt ze even haar hoofd om de hoek en werpt een glimlach en een vriendelijk woord naar binnen. “Ik ben hier het langst van allemaal en ik ken iedereen”, grinnikt ze. Het wordt me ter plekke duidelijk hoe bijzonder Kinneret is, en ik heb gewoon geen keuze; iets zegt me dat ik bij haar moet blijven om haar revalidatieproces vast te leggen.

Kinneret heeft overigens niet alleen een enorme compassie voor haar lotgenoten, maar begint ook nieuwsgierig te worden naar de andere kant van het verhaal. “Een tijdje geleden verbleef er op het revalidatiecentrum een gewonde terrorist. Ik had graag met zijn moeder willen spreken. Ik wilde haar vragen hoe een moeder haar zoon zich zo kan laten opofferen. Politiek, geloof - het doet er niet toe, het is je zoon. Hoe kan je als moeder zo iets accepteren?”, vraagt ze zich ongelovig af. Uit veiligheidsoverwegingen blijkt het echter niet mogelijk om die moeder te spreken.

TOT OP DE DAG VAN VANDAAG ONDERGAAT KINNERET OM DE ZOVEEL TIJD EEN OPERATIE. DIT WAS OPERATIE NUMMER DERTIEN.

LEVENSLIES

Het revalidatieproces is vaak pijnlijk en zwaar. Een hoop lichamelijke handelingen die voordien zo vanzelfsprekend en gewoon leken, moet Kinneret nu weer opnieuw onder de knie krijgen. Maar ze houdt haar doel voor ogen en sleept zich er met vastberadenheid en overtuiging doorheen.

Ondanks haar positieve instelling zijn er ook periodes waarin het een stuk minder goed gaat. Kwaadheid en neerslachtigheid maken zich dan zich van haar meester. “In het begin was het puur een zaak van overleven. Daarna, toen ik uit de intensive care kwam, was ik alleen maar blij. Ik voelde in eerste instantie geen boosheid. Ik vroeg mezelf ook niet af ‘waarom’. Ik was simpelweg gelukkig dat ik nog leefde en accepteerde mijn lot. Dit was mijn levensles waar ik het beste van moest maken. Maar toen kwamen de dagen dat ik me wel begon af te vragen ‘waarom’. Kwaadheid borrelde op. Sommige dagen kon ik zelfs

gewoon niet normaal praten, alleen maar schreeuwen. Ik krijs-te tegen iedereen in woede. Vooral tegen mijn moeder, omdat ik wist dat zij toch niet van me weg zou lopen.”

Een maand na onze ontmoeting mag Kinneret eindelijk naar huis, maar ze moet nog wel elke dag voor behandeling en therapie naar het revalidatiecentrum komen. Ook liggen er nog een hele reeks van operaties in het verschiet.

Alhoewel ze graag verder wil met haar nieuwe leven en uitkijkt om weer met Tal samen thuis te zijn, ziet ze er ook ontzettend tegenop. Kinneret vertelt in het centrum: “Ik weet zeker dat ik in een zwart gat zal vallen. Ik vind het daarom ook doodeng. Sinds alles acht maanden geleden compleet veranderde, is dit hier het enige wat ik ken. In het brandwondencentrum en het revalidatiecentrum voel ik me thuis; ik weet niet beter. Hier ben ik normaal en één van velen. Maar ik ben niet normaal en mensen daarbuiten zullen me aanstaren en medelijden met me

KINNERET IS THUIS EN PROBEERT HAAR DAGELIJKSE LEVEN WEER ENIGSZINS OP TE PAKKEN.

IN HET ZWEMBAD VAN HET REVALIDATIE-CENTRUM TRAJNT KINNERET HAAR SPIEREN.

hebben. Ik wil die medelijdende blikken niet. Het enige wat ik wil is weer normaal zijn.”

Met de hulp van een Filipijnse verzorgster en een aantal aanpassingen in hun oude appartement in Ben Yehuda straat in Tel Aviv, proberen Kinneret en Tal de oude draad van hun leven weer enigszins op te pakken. Maar dat blijkt al snel onmogelijk. Kinneret is gedoemd 's nachts te leven, omdat haar verbrande huid de Israëlische hitte en zon niet meer kan verdragen. Met uitzondering van haar bezoeken aan het revalidatiecentrum komt ze overdag haast niet buiten, alleen na zonsondergang om de hondjes uit te laten. Ook de relatie onderling is compleet veranderd. Bijna een jaar lang heeft Tal Kinneret bijgestaan en verzorgd, maar van hun liefdesrelatie is niets meer over.

Ze besluiten als goede vrienden uit elkaar te gaan en blijven elkaar nog wel regelmatig zien. Ze gaan zelfs samen naar Kabbalah-les.

AMBASSADEUR

Kinneret verhuist naar een appartement in Florentine in het zuiden van Tel Aviv. Voor het eerst krijgt ze weer het gevoel op eigen benen te staan. Ze begint te werken als assistent-editor en te experimenteren met video en montage.

Het revalidatiecentrum heeft haar inmiddels gevraagd om als 'ambassadeur' voor hen voordrachten te houden in het buitenland. Kinneret heeft die uitdaging met beide handen vol enthousiasme aangegrepen en maakt nu reizen naar de Verenigde Staten, Duitsland en Nederland. Ze vertelt haar verhaal voor een geïnteresseerd publiek en zamelt zo geld in voor het revalidatiecentrum en de andere terreuroverlevenden, waarvan het aantal maar blijft groeien. De rest van de vrije tijd geniet ze van de uitstapjes en vooral van de koudere temperaturen.

Ook is ze een aantal keer naar de Verenigde Staten gereisd om daar een operatie te ondergaan. Kinneret: “Die operaties zijn

DRIE JAAR NA DE ZELFMOORDAANSLAG. KINNERET ZIET ER STEEDS BETER UIT.

OP UITNODIGING VAN BETH HALOCHEM, KOMT KINNERET IN OKTOBER 2005 NAAR AMSTERDAM, OM EEN VOORDRACHT TE GEVEN. ZE GENIET OOK VAN HET KOUDE WEER EN DE ALBERT CUYP MARKT.

noodzakelijk, maar het is toch altijd weer een hoop pijn waar ik doorheen moet. Maar ondanks dat ga ik toch elke keer weer een stukje vooruit.”

Ze startte een videodagboek waarin ze zichzelf filmde op haar intiemste momenten en uiting gaf aan haar diepste emoties over haar uiterlijk en de overlevingsstrijd die ze nog elke dag voert. Ze ging terug naar school om animatie te studeren. Aangespoord door haar omgeving verwerkte ze haar videodagboek met Japanse animatiefiguren tot een videoclip. Begin dit jaar was die te zien in de multimedia-installatie ‘Open Eye - Open I’ (van ondergetekende) in de galerie van Ifa (Institut für Auslandsbeziehungen) in Berlijn.

Kinneret was bij de opening van de expositie aanwezig. Aan een Duitse journaliste vertelde ze dat het in haar clip niet specifiek gaat om iemand die een zelfmoordaanslag overleefd heeft, maar om een gewone vrouw, die net zoals iedereen een

strijd met zichzelf voert en allereerst moet leren van zichzelf te houden, ongeacht hoe ze eruitziet.

Het is wonderbaarlijk hoe Kinneret in minder dan vier jaar tijd zo’n transformatie heeft ondergaan, en met zoveel kracht en (innerlijke) schoonheid haar ervaringen deelt en haar emoties op een creatieve manier tot uiting brengt. Zij is een inspiratie en een voorbeeld voor velen, en niet alleen voor mensen die zulke onbegrijpelijke verschrikkingen hebben doorstaan.

Het Duitse publiek luisterde dan ook aandachtig toen Kinneret haar diepste wens uitsprak tijdens de openingsceremonie: “Ik hoop echt dat ik tot de laatste generatie terreurslachtoffers zal behoren.” Het is een hoop die we allemaal koesteren. 📖